

Arrest

nr. 134 849 van 10 december 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juli 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 september 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D met het oog op studies. Deze aanvraag wordt goedgekeurd. Op 12 februari 2010 wordt verzoeker op grond van zijn studies in het bezit gesteld van een A-kaart die wordt verlengd tot 31 oktober 2012.

Op 28 juli 2012 legt verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw O.P, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 4 augustus 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Belgische, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met mevrouw O.P.

Op 23 februari 2013 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 4 februari 2018.

Op 7 september 2013 wordt de wettelijke samenwoning met mevrouw O.P. in onderlinge overeenstemming beëindigd.

Op 7 oktober 2013 wordt aan verzoeker een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken ter kennis gebracht, waarin hij wordt verzocht alle documenten over te maken die nuttig kunnen zijn in het kader van het onderzoek op grond van artikel 42quater, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, en die op 22 juli 2014 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: T. Voornamen: E. A. Nationaliteit: Kameroen Geboortedatum : (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer het geregistreerd partnerschap dat aan- gegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd.

Uit de gegevens van het Rijksregister en het administratieve dossier blijkt dat betrokkene het gezamenlijke adres verliet, en op 07.08.2013 werd ingeschreven te Oudenaarde. Vervolgens werd het geregistreerde partnerschap tussen betrokkenen op 07.09.2013 in onderlinge overeenstemming werd stopgezet te Kruishoutem.

Op 03.10.2013 werden bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’. Deze instructies werden op 07.10.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- verklaringen op eer door derden: gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van integratie in ons land

- arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (19.08.2013-28.02.2014) dd. 24.06.2013 voor voltijdse tewerkstelling; verklaring werkgever dd. 08.10.2013; bijbehorende loonfiches voor de periode augustus-september 2013; bijbehorende prestatieblad voor september 2013: deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilgig is. Echter, het hebben van een (tijdelijke) job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld

- certificaat UGent dd. 15.10.2010 (Nederlands voor Anderstaligen Niveau 1 en Niveau 2); attesten Nederlands (Threshold 2A&B dd. 31.01.2011; Threshold 3A&B dd. 07.04.2011; Richtgraad 2 dd. 30.06.2011); deelnamebewijs examen PHTO van het Certificaat Nederlands als Vreemde Taal dd.

17.05.2011 ; attest Universiteit Gent dd. 15.10.2013: het geheel van deze elementen toont aan dat betrokkene bereid is Nederlands te leren. Echter, aangezien het kennen van de regio taal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, tonen deze documenten niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is in ons land

- huurovereenkomst dd. 11.07.2013; bijbehorend bankdocument Belfius dd. 26.08.2013 (creatie doorlopende opdracht betaling huishuur); inschrijvingsbewijs voertuig betrokkene; bewijs ziektekostenverzekering Securex dd. 10.10.2013; vonnis Vrederecht Kruishoutem dd. 24.09.2013: deze documenten zeggen niets over de inspanningen van betrokkene om zich te integreren, en kunnen dan ook bezwaarlijk aanzien worden als een element van integratie in het Rijk

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel, en stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Ter adstruering zet verzoeker het volgende uiteen:

"Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat zijn verblijfsrecht beëindigd wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling niet alleen draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen maar dat ook iedere administratieve rechtshandeling moet buigen op een correcte toepassing van de wet.

Tevens mag de Dienst Vreemdelingenzaken niet onzorgvuldig of onredelijk te werk zijn gegaan.

De beslissing Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

(1) is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken?

(2) is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en

(3) is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De verzoeker voldoet aan de wettelijke voorwaarden om zijn verblijfsrecht te behouden (zie verder).

4.2. Verder legt het zorgvuldigheidsbeginsel aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het moge duidelijk blijken uit volgende uiteenzetting dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn motiveringsplicht met de voeten heeft getreden, alsook zich niet gebaseerd heeft op een correcte feitenvinding in het bekomen van haar conclusie.

INDERDAAD

4.3. Vooreerst stelt Artikel 42quater, § 1:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [binnen vijf jaar] na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; 2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk; 3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt; 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; 5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

4.4 Toegepast op de situatie van de verzoeker :

Op datum van 07/09/2013 kwam een einde aan de wettelijke samenwoning tussen de verzoeker en mevrouw O., P.

Echter vormde verzoeker toen reeds het perfecte voorbeeld van integratie. Verzoeker beheerst de Nederlandse taal, heeft vast werk en heeft een goed onderbouwde vriendenkring

Op 07/10/2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker bewijzen gevraagd van zijn integratie, opdat de Dienst Vreemdelingenzaken conform art 42quater §1, 3de lid Vreemdelingenwet zou kunnen oordelen over het verblijfsrecht van de verzoeker.

Verzoeker legde volgende documenten voor (stuk 2):

1. Rijbewijs cliënt;
2. Eigendomsbewijs voertuig;
3. Inschrijvingsbewijs universiteit Gent;
4. Certificaat van de opleiding leertraject Nederlands tweede taal richtgraad 1;
5. Attest van de verzekeringsinstelling Securex;
6. Huurovereenkomst hoofdverblijfplaats voor het Vlaams Gewest;
7. Doorlopende opdracht huishuur bij Belfius;
8. Arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur, voltijds - DOMO;
9. Attest tevredenheid DOMO;
10. Verklaring van G. S.;

11. Verklaring van B. en P.;
12. Verklaring van O. D.;
13. Verklaring van D. F.;
14. Verklaring van S. G.;
15. Verklaring van H. E.;
16. Aangifte in personenbelasting aanslagjaar 13;
17. Loonbrief Balta september 2013;
18. Loonbrief Balta augustus 2013;
19. Loonfiches oktober 2012 Randstad;
20. Loonfiches november 2012 Randstad;
21. Loonfiches december 2012 Randstad;
22. Loonfiches januari 2013 Randstad;
23. Loonfiches februari 2013 Randstad;
24. Loonfiches maart 2013 Randstad;
25. Loonfiches april en mei 2013 Randstad;
26. Loonfiches juni 2013 Randstad ;
27. Loonfiches juli 2013 Randstad ;
28. Loonfiches augustus 2013 Randstad ;
29. Loonfiche inkomsten 2012 Agro Interim;
30. Loonfiche inkomsten 2012 Randstad Belgium;
31. Loonfiche Start People NV 2012;
32. Loonfiche Office National Des Vacances Anuelles 2012;
33. Loonfiche Konvert Interim Vlaanderen 2012 ;
34. Loonfiche Start People NV 2012 ;
35. Beslissing Vredegerecht Oudenaarde

Op datum van 11/07/2014, meer dan 9 maand na indienen van de documenten, oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken, op volledig onbegrijpelijke wijze en zonder voorgelegde documenten in rekening te brengen, dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt ingetrokken.

4.4.1. Inzake de verklaringen op eer door derde

Verzoeker legde onder andere verklaringen neer van vrienden en collega's die de verregaande vorm van integratie van verzoeker staven. Ze wijzen op de verregaande integratie van een behulpzame, verantwoordelijke, vriendelijke jonge man die zich inspant om zich volledig in te burgeren.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de feitelijkheid en waarachtigheid van deze verklaringen niet kunnen getoetst worden. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen deze verklaringen bijgevolg niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van integratie in ons land.

Het moge echter duidelijk zijn uit de inventaris van voorgelegde documenten dat de verzoeker niet enkel deze verklaringen afgelegd heeft. Deze verklaringen staven andere objectieve aangereikte documenten. Het is onbegrijpelijk dat Dienst Vreemdelingenzaken verwacht dat verzoeker zijn sociale en culturele integratie aantoon, maar geen rekening wil houden met verklaringen uit verzoekers eigenlijke sociale kring. Wie kan immers een beter inzicht geven in verzoekers sociale integratie dan personen die deel uitmaken van verzoekers sociaal leven.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent dan ook volledig ten onrechte dat met deze verklaringen van wege hun subjectiviteit geen rekening kan gehouden worden.

Integendeel

Deze verklaringen staven op een zeer concrete manier de perfecte integratie van de verzoeker. Ze tonen immers aan hoe verzoeker een vriendenkring heeft uitgebouwd, hoe hij een sociaal netwerk heeft aangelegd, hoe zijn collega's graag met hem samenwerken en hoe verzoeker zich volledig ingeburgerd heeft.

4.4.2. Met betrekking tot arbeidsovereenkomst

a)

- Ondanks het feit dat verzoeker een bewijs voorlegde van een arbeidsovereenkomst voor voltijdse duur voorlegde ;

- Ondanks het feit dat verzoeker bijhorende loonfiches en prestatiefiches afleverde ;

- Ondanks het feit dat verzoeker sinds 09/10/2012 voor dezelfde werkgever werkte ;

- Ondanks het feit dat verzoekers baas verklaarde zeer tevreden te zijn en garandeerde dat indien, economische situatie het toelaat, verzoeker zijn contract zal verlengd worden ;

Meent de Dienst Vreemdelingenzaken dat het hebben van een job of werk geen afdoende bewijs vorm van uitzonderlijke mate van integratie.

Echter is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken volledig in strijd met het zorgvuldigheid en motiveringsbeginsel.

Inderdaad

b)

Artikel 42quater §1 stelt dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van betrokkene de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met de economische situatie van betrokkene.

Hoe kan de economische situatie van verzoeker beoordeeld worden als de Dienst Vreemdelingenzaken weigert rekening te houden met de werksituatie van de verzoeker.

c)

Bovendien heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld in het arrest 104761 op datum 11/07/2013. dat de werksituatie wel moet in rekening gebracht worden bij de beoordeling van het verblijfsrecht volgens art 42quater §1, 3de lid Vreemdelingenwet. De Raad van Vreemdelingenbetwistingen stelde dat:

“Le Conseil observe toutefois que cette appréciation de la partie défenderesse excède les termes de l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980. En effet, selon ces termes, c'est au moment de prendre la décision mettant fin au droit de séjour que la partie défenderesse doit tenir compte des éléments mentionnés, dont l'intégration sociale, sans qu'il soit prévu que les effets d'une telle décision sur, notamment, le travail de l'intéressé doivent être envisagés” (zie stuk 3)

De raad stelde dat de Dienst Vreemdelingenzaken (=verweerder) rekening dienden te houden met aangehaalde elementen die een sociale integratie kunnen staven, met inbegrip van de werksituatie van betrokkene. (vrije vertaling) De Dienst Vreemdelingenzaken begaat dan ook een cruciale redeneringsfout door dit in casu niet te doen.

d)

Heden ten dage heeft verzoeker, naar aanleiding van zijn bewezen werkwillegheid (zie voorgelegde stukken bij de oorspronkelijke vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken/ stuk 2.8-2.9 en 2.16-2.34) een voltijdse arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij BALTA Oudenaarde NV. (zie stuk 4)

Verzoeker werkt voor het bedrijf sinds 19/08/2013 en kreeg vanwege zijn meer dan tevredenstellend werk een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

De Raad van Vreemdelingenbetwistingen stelde verder in hetzelfde arrest van 11/07/2013:

“A la lumière de ce qui précède, force est de constater que la partie défenderesse reste, en l'espèce, en défaut d'exposer en quoi le contrat d travail à durée indéterminée, produit par le requérant, ne constitue pas un facteur d'intégration au sens de l'article 42 quater, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980.”

Het is onbetwistbaar dat het beschikken over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur wel degelijk een element dat in aanmerking dient genomen te worden bij het beoordelen van het verblijfsrecht conform art 42quater Vreemdelingenwet.

4.3.3. Met betrekking tot het beheersen van Nederlands

Verzoeker heeft reeds verschillende cursussen 'Nederlands' gevolgd, nl. Nederlands voor Anderstaligen Niveau 1 en 2, Nederlands Threshold 2A&B, Threshold 3A&B en beheerst onze taal dan ook perfect. (zie stuk 5)

Echter is de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel dat de voorgelegde attesten geen grote inspanning aantonen om zich te integreren.

Vooreerst is het opvallend dat De Dienst Vreemdelingenzaken het beheersen van de Nederlandse taal niet als een vorm van integratie aanschouwt, aangezien het Decreet van 28 februari 2003 betreffende het Vlaams inburgeringsbeleid wel een cursus Nederlands voorziet tijdens het inburgeringstraject . Daarnaast staat in de beleidsnota met betrekking tot inburgering en integratie van de Vlaamse overheid 2009-2014 te lezen dat 'Nederlands leren en spreken een absolute voorwaarde voor integratie in deze maatschappij is'.(stuk 12) Hoewel de overheid dus letterlijk stelt dat het beheersen van de Nederlandse taal een integratievereiste is en hiervoor zelfs een begeleid traject, inclusief Nederlandse cursussen, voorziet, durft de Dienst Vreemdelingenzaken in casu toch te stellen dat het beheersen van de Nederlandse taal geen bewijs vormt van integratie.

Verder weze het opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet consequent is in zijn redenering. Ze stelt letterlijk in haar motivering dat het spreken van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven. Het vlot functioneren in het dagdagelijkse leven is toch wel een aspect dat eigen is aan integratie. Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken dus stelt dat verzoeker in staat is om te functioneren in onze maatschappij, zou hij geen inspanning geleverd hebben om zich te integreren.

Het moge duidelijk zijn dat deze motivering kennelijk tegenstrijdig is.

4.4.4. Met betrekking tot overige documenten

De dienst Vreemdelingenzaken meent dat de voorgelegde huurovereenkomst, het inschrijvingsbewijs van het voertuig, bewijs van ziektekostenverzekering niets zeggen over de inspanning van integratie.

Echter kan verzoeker deze redenering niet volgen.

De definitie van integratie bepaalt: *“Integratie is de opname in een geheel, met name van bepaalde personen of bevolkingsgroepen in de maatschappij”*

Het kan toch niet anders zijn dan dat verzoeker beschouwd wordt als een persoon die opgenomen is in de maatschappij. Immers toont verzoeker aan op verschillende wijze aan dat hij door de samenleving werd verwelkomd. Zo kreeg verzoeker, na een grondig onderzoek, een krediet toegestaan door een financiële instelling voor het kopen van een auto. Verzoeker wordt door zijn huisbaas gezien als een deugdelijk huurder en betaalt steeds stipt zijn huur. Verzoeker mag bovendien zijn bijdrage leveren aan de maatschappij door zijn belastingen te betalen. Verzoeker heeft ook, zoals een burger, een ziektekostenverzekering afgesloten.

Het moge duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken reeds over al deze informatie beschikte, maar hier niet de nodige aandacht aan besteedde.

Verzoeker wenst bij huidig verzoekschrift ook zijn verderzetting van zijn inburgering aan te tonen via recente documenten, zijnde:

1. een attest van inburgering, dd. 11/03/2014
 2. Loonbrieven van september 2013 tot augustus 2014
 3. Contract van lening op afbetaling ter aanschaf van een auto dd. 12/11/2013
 4. Aanslagbiljet personenbelasting 2013/2012/2011
 5. Aangifte personenbelasting 2014
 6. Doorlopende opdracht ter betaling maandelijkse huishuur van 575 euro sinds juli 2013 tot heden
- 4.5. Verder kan er verwacht worden van een zorgvuldige overheid dat aan de rechtsonderhorige duidelijk meegedeeld wordt welke documenten nog dienen voorgelegd te worden teneinde het welslagen van een verblijfsprocedure na te streven.

Verzoeker kan zich bij het verzamelen van zijn enkel steunen op de éne regel in het artikel art 42quater Vreemdelingenwet, zijde:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”

De Dienst Vreemdelingenzaken verduidelijkt nergens hoe ze deze regel invult of interpreteert. Ze laat verzoeker in het ongewisse en geeft verzoeker het raden naar wat van hem verwacht wordt. Verzoeker dient naar eigen goeddunken deze wetsbepaling in te vullen.

Hoewel verzoeker een veelheid aan documenten voorlegt en deze ten onrechte worden afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt deze laatste niet welke documenten de verzoeker wel in staat zouden stellen om zijn integratie te bewijzen.

4.5. Daarnaast is het ook zeer opmerkelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verzoeker slechts een maand de tijd geeft om de nodige informatie te verzamelen, maar vervolgens het zelf nalaat verzoeker een beslissing ter kennis te geven binnen een redelijke termijn.

Verzoeker moet maar liefst 9 maand wachten op de beslissing die een einde stelt aan het recht van zijn verblijf. Er kan niet anders gesteld worden dan dat de overheid hier flagrant gefaald heeft om te handelen zoals het een zorgvuldige overheid betaamt.

4.6. Uit bovenstaande uiteenzetting blijft dat verzoeker zijn plicht als zorgvuldige huisvader om de overheid te informeren en de nodige documenten die zijn integratie kunnen staven meer dan volbracht heeft.

Het is echter de overheid die tekortschiet.

Op de vraag: “Heeft de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn motivering rekening gehouden met ‘de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’ conform art 42quater§1 vreemdelingenwet” antwoordt ieder redelijke persoon NEEN.

Het moge duidelijk zijn dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk is en bijgevolg vernietigd dient te worden.”

2.2 Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 geven de uitdrukkelijke motiveringsplicht weer, die tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeldt. Verder vermeldt de bestreden beslissing dat, met toepassing van dit artikel, een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat zijn geregistreerd partnerschap werd stopgezet. Vervolgens vermeldt de bestreden beslissing voor elk van de door verzoeker voorgelegde documenten waarom volgens verweerder uit deze documenten niet blijkt dat verzoekers leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk van die aard zijn dat het verdere verblijf van verzoeker in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker, waar hij in het verzoekschrift inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing, de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing citeert. Aldus kent verzoeker de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing en is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

2.3 Waar verzoeker inhoudelijk kritiek levert op de bestreden beslissing en stelt dat verweerder bij het nemen van deze beslissing een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift verscheidene nieuwe stukken toe om de verderzetting van zijn integratie aan te tonen, met name een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, afgesloten op 1 september 2014; een attest van inburgering; loonbrieven; een contract van een lening op afbetaling ter aanschaf van een auto; aanslagbiljetten en een aangifte van de personenbelasting; en een bewijs van een doorlopende opdracht ter betaling van de maandelijkse huishuur.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht echter niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). In het kader van deze wettigheidstoetsing kan de Raad dan ook geen rekening houden met deze documenten die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen. Het komt immers niet aan de Raad toe deze documenten in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen.

Aangezien de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet, past het de eventuele schending van de materiële motiveringsplicht te onderzoeken in het licht van dat artikel.

Artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Krachtens artikel 42^{quater}, § 1 kan er een einde worden gesteld aan verzoekers recht op verblijf omdat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd. *In casu* wordt de beëindiging van het geregistreerd partnerschap van verzoeker en mevrouw O.P. niet door verzoeker betwist. Verweerder is vervolgens nagegaan of verzoekers verblijfsrecht kon worden verlengd, rekening houdende met de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Bij het beoordelen of de elementen die door verzoeker werden aangevoerd in het kader van dit onderzoek omstandigheden uitmaken die een verlenging van zijn verblijfsrecht verantwoorden, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid en beleidsvrijheid. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtszoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker voert aan dat verweerder zijn verblijfsrecht heeft beëindigd zonder de voorgelegde documenten in rekening te brengen, in strijd met artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet. Bovendien voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, aangezien hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om zijn verblijfsrecht te behouden.

De Raad stelt echter vast dat verweerder voor elk van de voorgelegde documenten in de bestreden beslissing duidelijk aangeeft waarom deze niet volstaan om te bewijzen dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk gerechtvaardigd zou zijn, zodat blijkt dat verweerder de voorgelegde elementen wel degelijk in zijn overwegingen heeft betrokken.

Waar verzoeker met verweerder van mening verschilt over de beoordeling door verweerder van de aangebrachte elementen en die beoordeling volledig onbegrijpelijk acht, merkt de Raad op dat verzoeker daarmee de onwettigheid of kennelijke onredelijkheid van die beoordeling door verweerder niet aantoon. Verweerder beschikt bij de toepassing van artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid om te oordelen of een verblijfsrecht dat was toegekend op grond van gezinshereniging verder moet worden verlengd, ondanks het beëindigen van het geregistreerd partnerschap. In de mate dat verzoeker met dit onderdeel van het middel aanvoert dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, dient de Raad er bovendien op te wijzen dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

In casu stelt de Raad integendeel vast dat verweerder met zijn beoordeling zijn appreciatiebevoegdheid niet heeft overschreden.

Over de documenten aangaande zijn tewerkstelling kon verweerder in redelijkheid oordelen dat die wel verzoekers werkwilgheid aantonen, maar geen afdoende bewijs vormen van een uitzonderlijke mate van integratie. Bovendien is ook de vaststelling dat verzoeker omwille van zijn jonge leeftijd en gezondheid ook in zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld niet kennelijk onredelijk, gezien verzoeker in 1983 geboren werd en bovendien pas sinds 2010 in het Rijk verblijft. Wat de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur betreft, heeft de Raad eerder al opgemerkt dat deze niet door verweerder in zijn beoordeling kon worden betrokken aangezien ze pas na de bestreden beslissing werd gesloten. Bovendien kan niet worden ingezien hoe het bestaan van deze arbeidsovereenkomst de motieven van de bestreden beslissing zou teniet doen.

Met betrekking tot de certificaten en attesten van Nederlandse taalkennis heeft verweerder geoordeeld dat deze verzoekers bereidheid om Nederlands te leren aantonen, maar niet bewijzen dat hij in het

verleden grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren of dat hij op het moment van de bestreden beslissing reeds op een bijzondere manier geïntegreerd was. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat een goede kennis van de Nederlandse taal kan beschouwd worden als een element dat wijst op een zekere mate van integratie. Gelet op zijn ruime appreciatiebevoegdheid kon verweerder echter in redelijkheid en zonder tegenstrijdigheid oordelen dat hiermee onvoldoende die mate van integratie werd aangetoond die, nadat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd, het behoud zou kunnen rechtvaardigen van het verblijfsrecht dat werd toegekend op basis van gezinshereniging.

Over de verklaringen op eer door derden oordeelde verweerder dat deze niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van integratie in het Rijk aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift beweert stelt de Raad vast dat deze verklaringen onvoldoende andere objectieve aangereikte elementen staven opdat deze beoordeling door verweerder kennelijk onredelijk zou zijn.

Ook wat de overige elementen betreft die door verzoeker werden aangehaald, waaronder de huurovereenkomst, het inschrijvingsbewijs van het voertuig, het bewijs van de ziekteverzekering, en het vonnis van het vrederecht, kon verweerder in redelijkheid oordelen dat deze niet kunnen worden weerhouden als aanwijzingen van verzoekers inspanningen tot integratie die het behoud van verzoekers verblijfsrecht zouden kunnen rechtvaardigen. Zelfs aangenomen dat deze documenten een zekere mate van 'opname in de maatschappij', zoals verzoeker stelt, aantonen dient eraan te worden herinnerd dat verweerder rekening houdt met alle elementen van het dossier. Zo laten de jonge leeftijd en de gezondheid van verzoeker toe om in zijn land van herkomst te worden tewerkgesteld en tonen de voorgelegde documenten, volgens verweerder niet aan dat hij in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in de maatschappij of dat hij op een bijzondere manier is geïntegreerd. Het is niet kennelijk onredelijk om, rekening houdende met alle elementen van het dossier, te oordelen dat de huurovereenkomst, het inschrijvingsbewijs van het voertuig, het bewijs van de ziekteverzekering en het vonnis van het vrederecht niet kunnen worden weerhouden als elementen die het behoud van verzoekers verblijfsrecht kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met alle documenten die hij heeft voorgelegd.

Gelet op het voorgaande maken de door verzoeker aangevoerde grieven geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt een einde heeft gesteld aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt niet voor.

2.4 Verzoeker acht verder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat verweerder hem niet heeft meegedeeld welke documenten hij voor de beoordeling in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet diende voor te leggen, hoewel dit volgens verzoeker van een zorgvuldige overheid kan worden verwacht. Ook het feit dat verzoeker slechts een maand de tijd had om deze documenten voor te leggen, terwijl verweerder pas na negen maanden de beslissing nam om zijn verblijfsrecht te beëindigen, acht verzoeker een schending van de redelijke termijn en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat *in casu* gebeurde, zoals hierboven reeds werd uiteengezet. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel echter geen verplichting in voor de gemachtigde van de staatssecretaris om voor de toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet aan betrokkene mee te delen welke documenten dienen te worden voorgelegd. Dit geldt des te meer daar voor de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van dit artikel elk geval individueel dient te worden onderzocht, en door betrokkene elk passend middel kan worden voorgelegd dat op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het komt aan betrokkene toe om met alle mogelijke middelen aannemelijk te maken dat de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong rechtvaardigen dat zijn verblijfsrecht niet wordt beëindigd ondanks het einde van zijn geregistreerd partnerschap.

Verzoeker toont geen belang bij zijn kritiek als zou de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn ter kennis zijn gebracht. Het feit dat de bestreden beslissing pas negen maanden later werd genomen, impliceert niet dat de gemachtigde niet meer zou kunnen besluiten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien komt zijn kritiek er op neer dat zijn verblijf niet snel genoeg zou zijn ingetrokken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men zich van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de bespreking hierboven.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN